

Utorok 27. týždňa v Cezročnom období

Rozjímanie na utorok 27.
týždňa v Cezročnom období.
Navrhované témy sú: hľadať
Krista „medzi hrncami a
panvicami“; Marta: keď sme
zahľtení; Mária: slovo, ktoré
informuje o živote.

08.10.2024

JEŽIŠOVA PRÍHODA v Betánii (porov.
Lk 10, 38-42) sa niekedy chápe ako
dilema medzi dvoma spôsobmi
života viery: buď je človek ako Marta,
ktorý sa venuje činnostiam tohto

sveta, alebo ako Mária, ktorý sa sústreďuje na Božie veci. Môžeme však uvažovať aj o tom, že oba postoje sú potrebné a vzájomne sa dopĺňajú: nie je potrebné vzdať sa bežných zamestnaní, aby sme mohli byť stále s naším Pánom. Svätý Josemaría, opakujúc učenie svätcov, ktorí prijali rehoľný život, napísal: „Ježiša Krista treba hľadať v bežnom živote – aj *medzi hrncami a panvicami*, ako hovorievala Matka Tereza – v bežných veciach. (...) Boh je tam: medzi knihami, medzi laboratórnym vybavením, v práci pri výskume alebo vyučovaní; a je aj v kuchyni alebo medzi upratovacími pomôckami či na žehliacej doske“^[1].

Keď sa Marta sťažuje Pánovi, že jej sestra nepomáha v domácnosti, Ježiš jej odpovedá: „Marta, Marta, staráš sa a znepokojuješ pre mnohé veci, a potrebné je len jedno. Mária si vybrala lepší podiel, ktorý sa jej neodníme“ (Lk 10, 41-42). Kristus

nevyzýva Martu, aby zanechala svoje vlastné záležitosti. Ako inak by sa On a apoštoli mohli najesť a načerpať nové sily? Majster chce, aby Marta pri výkone funkcie hostiteľky nezabúdala na „lepší podiel“, na to, čo je „potrebné“: aby svojou dobre vykonanou prácou vzdávala slávu Bohu a slúžila iným. Preto, ako napísal zakladateľ Opus Dei, „príde čas, keď je pre nás nemožné rozlíšiť, kde sa končí modlitba a začína práca, pretože naša práca je tiež modlitbou, kontempláciou, skutočným mystickým životom v spojení s Bohom“^[2].

ZREJME sme sa už viackrát ocitli v situácii ako Marta. Na určitý čas – krátky alebo dlhší – môžeme mať dojem, že nestihneme všetko, čo sme si predsavzali. Možno máme rodinu, o ktorú sa musíme starať, pracovné

povinnosti a nejednu nepredvídanú udalosť, ktorá sa nevyhnutne vyskytne každý deň a vyžaduje si čas navyše a osobitnú pozornosť: choroba naša alebo niekoho blízkeho, telefonát alebo stretnutie na poslednú chvíľu, práca, ktorá trvá dlhšie, porucha v domácnosti, nutnosť obširnejšieho rozhovoru s priateľom alebo kolegom, atď. Potom si želáme, aby toto obdobie určitého stresu čo najskôr zmizlo, a celkom oprávnene túžime po tom, aby konečne nastal pokoj a mier.

Reakcia Marty nám môže napovedať, ako tieto chvíle, keď nastanú, prijať: obrátiť sa na Ježiša a odľahčiť sa pred ním. „Na neho zložte všetky svoje starosti,“ píše svätý Peter, „lebo on sa o vás stará“ (1 Pt 5, 7). Pánova výzva, aby sme sa sústredili na to, čo je „potrebné“, nám zároveň môže pomôcť objaviť zmysel tých činností, ktoré nás možno oberajú o pokoj. Nie sú to len vedľajšie činnosti alebo

povinnosti, ale spôsoby, ktorými sa stávame svätými a prispievame k dobru ľudí okolo nás. Tento posun v zameraní pravdepodobne neznamená, že zo dňa na deň zmizne únava alebo že sa nám podarí zladať úlohy presne tak, ako to učia odborníci na manažovanie času. Aj keď sa priblížime k tomuto vznešenému ideálu, únava prežívaná s Ježišom má cenný význam, pretože naše úsilie nesmeruje k tomu, aby sme sa čo najskôr zbavili povinností, ale nadobúda ambiciózny rozmer: stotožniť sa s Kristom, ktorý žil sústredený na veci svojho Otca a s otvoreným, veľkodušným srdcom sa venoval tým, ktorí k nemu prichádzali.

Tento postoj vysvetľuje, „prečo sa svätí javia plní pokoja aj uprostred bolesti, potupy, chudoby a prenasledovania. Odpoveď,“ ako povedal blahoslavený Álvaro, „je veľmi jasná: pretože sa snažia

stotožniť s vôľou nebeského Otca a napodobňujú Krista“^[3]. Teda to, čo sme možno predtým vnímali ako hrozbu, ktorá zmenila náš vnútorný život, vnímame inak: ako príležitosť rásť v ideáloch, ktoré udržiavajú náš život.

MÁRIA pozorne počúva Ježišove slová. Spôsob vnímania jeho kázania je úplne iný ako u niektorých farizejov alebo zákonníkov, ktorí, keď Majster hovoril, hľadali niečo, z čoho by ho mohli obviníť. Ona naopak jeho učenie prijala s láskou a praktickosťou: nielenže sa tešila z krásy reči, ale snažila sa ju prijať za svoju a aplikovať ju do vlastného života. „Keď otvoríš sväté Evanjelium,“ navrhoval by svätý Josemaría, „mysli na to, že všetko, čo tam čítaš — o Kristových slovách a skutkoch — máš nielenže poznať, ale

to aj žiť. Všetko, čo sa tam hovorí, tam bolo kúsok po kúsku dané preto, aby si to prispôbil konkrétnym podmienkam tvojho života“^[4].

„Počúvať Božie slovo znamená čítať ho a hovoriť: Čo to hovorí môjmu srdcu? Čo mi Boh hovorí týmito slovami? (...) Boh nehovorí všeobecne ku každému: áno, hovorí ku každému, ale hovorí ku každému z nás. Evanjelium bolo napísané pre každého z nás“^[5]. Aby sme objavili tento osobný význam, Božie slovo musí v nás *kvasiť*, to znamená, že nestačí raz počuť alebo prečítať úryvok, aby sme pochopili jeho význam, ale musí sa zakoreniť v našom srdci a v našom rozume. Takto môžeme udalosti, ktoré sa nám dejú, čítať vo svetle tohto slova a vnímať, čo nám chce Pán v každom okamihu odovzdať.

Takýto postoj zaujala Panna Mária. Vo svojom srdci uvažovala o

udalostiach svojho života, ktorým nerozumela, aj o tých, ktoré ju naplňali radosťou. Naša matka nám môže pomôcť nasledovať to, čo jej Syn chcel odovzdať v dome v Betánii: vzdávať Bohu slávu svojou prácou a načúvať Jeho slovu, aby sa z neho odvíjal celý náš život.

[1] Svätý Josemaría, *Listy* 36, bod 60.

[2] Svätý Josemaría, *Listy* 11, bod 25.

[3] Blahoslavený Álvaro del Portillo, *Pastiersky list*, 1-V-1987.

[4] Svätý Josemaría, *Vyhŕňa*, bod 754.

[5] František, *Homília*, 23-IX-2014.

pdf | document generated
automatically from [https://
dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-27-
tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/](https://dev.opusdei.org/sk-sk/article/utorok-27-tyzdna-v-cezrocnom-obdobi/)
(18.08.2025)